

og Bestyrerne af Kirker, Hospitaller, Kloostere og andre offentlige Stiftelser — forsaavidt Forholdet for disse Sidstes Vedkommende ikke er ordnet ved særegen Lov — være berettigede til, paa Embedets eller Stiftelsens Vegne, at overdrage de derunder hørende Gaarde til Brugere.

§ 4.

De ovenmeldte Fideicommissbestdtere, Embedsmand og Bestyrere af offentlige Stiftelser skulle ogsaa være berettigede til, paa nærmere Approbation af vedkommende Ministerium, at afhænde de under saadant Bøndergods hørende Huse, Møller, Kroer m. v. til Brugere.

§ 5.

Jøvrigt beholder Kongen den samme Myndighed som hidtil til ved Bevillinger at ordne Afhændelsen af Fideicommissers Bøndergods, indtil den i Grundlovens § 98 ommeldte Lov udkommer. Men slige Bevillinger, saavel de allerede meddeelte som de, der herefter meddeles, kunne ikkun benyttes, naar Sagen afgjæres ved frivillig Overenskomst. Hvor Afhændelsen fremtvinges i Kraft af nærværende Lov, skal kun den ifølge denne Lov udfundne Kjøbesum gjælde, og denne uden Afkortning tilfalde Fideicommisset.

§ 6.

Enhver for hvilket som helst Gods gjældende privatretlig Bestemmelse, hvorved der ellers maatte være gjort nogen særegen Indskrænkning i Eierens, Besidderens eller Bestyrerens Ret til at overlade Eiendomsretten over Bøndergodset til Brugere, er ugyldig.

§ 7.

Enhver Overenskomst imellem Eier, Besidder eller Bestyrer og Bruger, hvorved Sidstnævnte har krævet sig Ret til at fordre sig sin Gaard overdragen til Selveiendom, eller hvorved han, forinden eller samtidigen med Fæstebrevets Udstedelse, har vedtaget Vilkaarene for en mulig fremtidig Overdragelse, er ugyldig, saakæmt han fordrer Forholdet afgjort efter denne Lovs Bestemmelser.

Cap. II.

Om Brugernes Ret til at erholde deres Gaarde til Selveiendom.

§ 8.

Fra Begyndelsen af Aaret 1855 skal Fæsteren af enhver Gaard, der henhører til det Bøndergods, som efter Loven og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, være berettiget til at forlange sig samme af Eieren, Besidderen eller Bestyreren (§ 2 og § 3) overdragen til Selveiendom imod fuldstændig Erstatning, saaledes som de følgende Paragrapher af denne Lov bestemme. Dette gjælder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde hørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører de i § 3 ommeldte Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold, der omhandles i Frd. 15de Mai 1834, § 2, og Frd. 25de Novbr. 1831, § 3, jfr. Frd. 28de Marts 1845, §§ 3 og 15, have været henregne til det egentlige Fæstegods, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Ejerne selv, men af disse, i Henhold til Plac. 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, overensstemmende med Frd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

§ 9.

Gaarden med alt dens Tilbehør af Besætning og Inventarium, forsaavidt samme ikke tilhører Brugeren selv, skal taxeres til den virkelige Værdi, den som fri Eiendom vilde have i Handel og Wandel (jfr. Frd. 7de Juni 1827 § 2), hvori da fradrages den Formindskelse i Værdien, som maa antages at skyde af alle de særlige Indskrænkninger, som Besiddelsen af Fæstegods er underkastet, dog ikke under 1 Femtedeel og ikke over 2 Femtedele af fornavnte Taxationssum. Eier Brugeren Byg-